

nebudu vypadat aspoň tolik upjatě. Prostě pohodář. Sportovec. Mám vůbec ve skříni nějaké novější tričko, co není seprané a vytahané? Je tam jedno od Vánoc, ale to je mi dost těsné, chtěl jsem si ho nechat na léto, až trochu zhubnu. To je hrůza, vždyť já doma nemám nic pořádného na sebe.

× × ×

19.

Třídní sraz je opravdu mimořádná událost. Připomíná něco mezi pohřbem a svatbou. Nejen časově, to dá rozum, ale tak nějak i tou náplní. Tak třeba na srazech se hodně vzpomíná a mluví se o lidech, co tam nejsou. Jasný pohřeb. Pak se povídá hodně o rodinách, dětech, hodně se pije, směje i brečí, dokonce když zůstanete dostatečně dlouho, můžete vidět své bývalé spolužačky v podnapilém stavu tančit. Jasná svatba. I když asi jsem nezvolil dost dobrá přirovnání, protože rozdíl mezi pohřbem a svatbou se s pokročilou hodinou dost smývají. Pak už je jedno, zda se pláčem, smíchem, alkoholem a tancem loučíte s někým, jehož život právě skončil, nebo zda se jedná o zenu či o nějakou vaši pratetu, která se navzdory lásce k pálenkám a kouření čtyřiceti cigaret denně dožila krásného věku šestaosmdesáti, a tím se stala výmluvou pro všechny stále žijící příbuzné, co uznávají podobný životní styl, protože podívej se na pratetu, že? To, že tu mohla být bez toho všeho třeba do stovky, už nikoho nenapadne.

Původně jsem svou přípravu na školní sraz nechtěl moc přehánět, ale nakonec mi to nějak nevyšlo. Jsem se sebou docela spokojený. Na svůj věk vypadám celkem dobře. Od střední mám samozřejmě nějaké to kilo nahoře a vlasy v koutech malinko prořídly a zešedivěly, ale jinak myslím dobrý. Vypadám skoro stejně jako před těmi dvaceti lety, říkal jsem si. Pak jsem ale udělal něco, co jsem neměl. Abych se ubezpečil, že to, co si

namlouvám, je fakt, vyhrabal jsem nějaké staré fotky, pořádně si je prohlídl a u toho se na sebe zadíval do zrcadla. Proboha, takhle jsem vypadal? Vždyť na těch fotkách bylo dítě. Napomádovaný adolescent, frajírek, co se mi z fotek regulérně smál. Vysmíval se tomu, jak vypadám teď. Vždyť je ze mě stařec. Zpanikařil jsem. Na obarvení mé šedivé proplešatělé palice už nebyl čas, sraz byl už ten den. Na liposukci toho panděra a celkovou plastiku mého ztrhaného ksichtu jsem už vůbec mohl zapomenout. Nikam nejdu! Ať si mě radši pamatují jako toho mladého hezounka než tohohle fotra s koutama a minimálně šesti kily navíc, co si slibuje už od Vánoc, že je shodí. Jako slyšel jsem už o krizi středního věku a byl šťastný za to, že mě se taková blbost vyhýbá, ale tohle mě přepadlo opravdu v nevhodnou dobu. Šel jsem oznámit ženě, že jsem se rozmyslel a na sraz jít v tomhle stavu odmítám. Vypadal jsem asi dost zoufale, protože mě odvedla do ložnice, posadila mě na postel a začala mi vybírat, co si vezmu na sebe, pak mě zavedla do koupelny, řekla, ať se oholím, a pak začala pracovat na mém účesu. Bohužel, ani jí se nedařilo dodat mým vlasům kdovíjaký objem, vypadaly stále dost zplihle. Pak ale zavolala na svou matku, ať jí donese z kuchyně ten velký nůž, a mě řekla, ať se neotáčím a stále koukám do zrcadla. Už jen to, že chtěla nůž, a já nevěděl na co, mě dost znervózňovalo. Ale když jsem pak zahlédl v zrcadle tchýni, jak se ke mně pomalu přibližuje – navzdory tomu, že strach z ní se den ode dne zmírňuje – mi vstávaly vlasy hrůzou. A na to právě žena čekala. V mžiku vytáhla lak a účes mi dokonale zafixovala. Musím uznat, že to byl geniální nápad, i když mě málem stál výměnu spodního prádla. Když jsem byl hotov a žena mě vyprovodila ke dveřím, neubráníl jsem se pocitu, jak když mě matka vyprovázela prvně do tanečních.

Když jsem vstoupil do restaurace, zeptal jsem se obsluhy, že tu má být sraz, ale vtom už jsem viděl větší skupinku žen u stolu

a mezi nimi dva muže. Oba byli plešatí. No, paráda. Přivítal jsem se s nimi, nějaké to objetí, pusu. Všichni byli tak dospělí, vůbec jsem je nepoznával. Není ani divu. Kdybych tolik nepospíchal sednout si k tomu stolu, servírka by mi jistě stačila oznámit, že ten večer tu byly srazy dva. Ten můj skutečný probíhal v salónku, ale to jsem já zatím nevěděl. Jako v tu chvíli mi opravdu nebyli moc povědomí, ale bylo mi trapné se ptát na jména, tím bych jen dokázal, že si je nepamatuju. Oni se mnou hráli patrně podobnou hru. Největší problém jsem měl s těmi chlapy. Nebyl jsem schopný poznat, který je který. Na střední ani jeden z nich neměl pleš a plnovous u jednoho a silné brýle u druhého mi taky moc nepomohly. Začala hra „kdo je kdo“. V pauzách mezi prohlížením fotek dětí na mobilu, co mi jedna po druhé ukazovaly, doplněny o podrobnosti, o které jsem vůbec nestál, jsem vytahoval jednu historku ze střední za druhou a čekal, zda se na ni některý z mých spolužáků chytí. Bohužel ani jeden. Oba vždy jen pokývali a předstírali, že to, co já vyprávím, si moc dobře pamatují. Já vlastně dělal to samé. Kýval jsem a smál se příběhům, co mi vůbec nic neříkaly. Ani na jménech učitelů jsem se nějak nechytal.

Těžko říct, jak dlouho bych tam ještě seděl a předstíral, že s těmito lidmi jsem čtyři roky chodil do školy, kdyby tam na jednu nepřišel další chlap, kterého všichni poznávali a jako mě objímali a líbali. Tedy až na mě. V tu chvíli mi to došlo, ale rozhodně jsem nemínil to říct ostatním. Měl jsem v plánu v klidu dopít a pak předstírat důležitý telefon a vypařit se. Měl jsem radši zmizet hned, protože v okamžiku, kdy jsem položil svůj fiktivní hovor a začal se omlouvat, zaslechl jsem své jméno. Otočil jsem se po tom hlase a zahlédl, jak z otevřených dveří salónku na mě přes celou restauraci nadšeně mává jedna ze spolužaček. Pro jistotu mé jméno zavolala ještě jednou, to jen pro případ, že by předtím někdo od stolu, u kterého jsem zrovna byl,

přeslechl to nepříliš používané jméno, jakým Alexandr bezpochyby je. V tu chvíli, jako už mnohokrát v životě, jsem se chtěl radši jmenovat třeba Honza nebo Tomáš. Prostě běžné mužské jméno, které je skoro v každé třídě a při troše štěstí mohlo být i v téhle. Zamával jsem spolužačce zpátky a pomalu se zvedl. Loučit už se nemělo smysl. Nikdo neprojevil zájem se ještě obejmout či políbit. Když jsem beze slova odcházel, slyšel jsem své jméno ještě jednou, tentokrát z místa, kde jsem původně seděl, akorát byl na konci toho jména slyšitelný otazník. Přesunul jsem se konečně ke stolu, kde byly už o poznání povědomější tváře. Bohužel ani jeden z mých spolužáků nedorazil, jak jsem koneckonců i očekával. Maratón fotek dětí mých spolužaček mohl tedy opět začít. Aspoň že už jsem měl natrénované reakce. Vzpomínalo se, hodně smálo, lhalo se o tom, jak vypadáme furt všichni stejně. A nejen o tom. V obležení žen jsem si v určité sebeobraně začal vymýšlet příběhy, v nichž s bandou kamarádů jezdíme jednou za rok do Norska rybařit, jak podnikáme každé léto pánskou jízdu bez bab a bez dětí, jak se čím dál častěji scházíme u nás doma na partičku pokeru, že už mi doma kvůli tomu i manželka nadává. Mezi chlapy bychom se předháněli ve vymýšlení příběhů o milenkách, ale já byl sám mezi ženami, a tak jsem si prostě vymýšlel mužské akce. Zasníl jsem se natolik do svého vyprávění, že se nakonec i tenhle sraz dočkal slz. Bohužel těch mých.

× × ×

20.

Rozhodl jsem se promluvit s manželkou na téma mého případného ředitelování v našem ústavu. Nemohl jsem se totiž stále rozhodnout, zda do toho mám jít. Jako každá důležitá věc v životě měla i tahle svá velká pro i proti. Chtěl jsem ženu seznámit se všemi svými plány, ale i s obavami plynoucími z přijetí této funkce. Na obavy se ovšem bohužel nedostalo. Má drahá polovička byla až příliš nadšená. Původně jsem to chtěl probrat jen s ní, ale ona s tou dobrou zprávou oběhla celý dům tak rychle, že jsem ani nestačil včas reagovat, abych ji zastavil. Na druhou stranu vím, že pokud by náš dům začal nedejbuň hořet, máme v rodině někoho, komu plány na evakuaci můžu s klidným srdcem svěřit. Během pár vteřin byly v naší ložnici úplně všechny. Probíhaly gratulace, objímání, jásot a projevy pýchy. Jako by je to všechny mohlo nějak spasit. A pak, že má demokracie dlouhou reakční dobu, tady se o mém osudu rozhodlo velmi rychle i bez hlasování. Nakonec jsem vlastně dostal, co jsem chtěl. Kdyby byla půlka pro a druhá proti, vůbec by mi to nepomohlo. Rozhodl jsem se tedy o místo ředitele usilovat.

Když pak všichni odešli a v pokoji jsem zůstal sám se ženou, oznámila mi, že i ona má pro mě dobrou zprávu. Znervózněl jsem. Když mi totiž manželka oznámí tohle, jsou vždy pouze dvě možnosti: Buď že má skutečně dobrou zprávu, anebo že si jen myslí, že ta zpráva je dobrá. Ve skutečnosti však může jít o něco velmi nepříjemného. I v tomhle případě to tak nakonec